

เรียน พี่ๆ แม่ๆ ลุงๆ ป้าๆ ที่เคยเดินขบวนเรียกร้องประชาธิปไตยในเหตุการณ์ปี 2516 ทุกท่านครับ ถ้าผมอ่านหนังสือมาไม่ผิด การเคลื่อนไหวในปีนั้นเริ่มมาจากการเรียกร้องรัฐธรรมนูญ ให้ออกจากระบบของคณะรัฐประหารถนอม กิตติขจร วันนั้นกับวันนี้เรากำลังทำสิ่งเดียวกัน

เรียน พี่ๆ ที่เคยร่วมเดินขบวนเรียกร้องประชาธิปไตย ในปี 2535 ถ้าที่พ่อแม่เหล่านั้นไม่ผิด วันนั้นทุกท่านได้ร่วมกันต่อต้านนายกฯ ที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง ต่อต้านการสืบทอดอำนาจของคณะรัฐประหาร ที่ไม่ยอมปล่อยอำนาจทางการเมือง ก่อนนำมาซึ่งการจัดทำรัฐธรรมนูญประชาชน ปี 2540 วันนั้นกับวันนี้เรากำลังทำสิ่งเดียวกัน

เรียน น้องๆ คนรุ่นใหม่ เพื่อนๆ พี่ๆ ที่เคยมาร่วมกันตรงนี้ แล้ว โดนยิงตรงนั้น แล้ว โดนฉีดน้ำตรงนี้ ในปี 2563

การเดินทางของพวกเราทุกคน ล้วนมีเป้าหมายเดียวกัน
ความพยายามของทุกคน ในวันนั้น กับพวกเราในวันนี้ เรากำลังทำสิ่งเดียวกัน
เรากำลังเรียกร้องให้อำนาจสูงสุดเป็นของประชาชน

เส้นทางของประชาธิปไตยในประเทศนี้ที่ผ่านมามี **ล้นเจ็บปวด** การต่อสู้ครั้งแล้วครั้งเล่าของคนรุ่นก่อนต้องเจอกับความรุนแรง ความเจ็บปวด การเสียชีวิต การสูญเสียอิสรภาพ แต่ในปี 2569 เป็นครั้งแรกเลยที่ประชาชนคนไทยจะมี **เครื่องมือที่พิเศษ** จะมีโอกาสที่ได้ไปบอกว่า เราไม่เอารัฐธรรมนูญของคณะรัฐประหาร เราอยากได้รัฐธรรมนูญที่เราร่วมกันออกแบบ โดยเป็นการเข้าคูหาเพื่อออกเสียง ที่ทุกคนมีหนึ่งสิทธิ์หนึ่งเสียงเท่าเทียมกัน ~~ไม่ต้องใช้กำลัง~~ ไม่ต้องเอาชีวิตเลือดเนื้อเข้าไปแลก **แต่จะเอาเสียงของทุกคนไปสร้างมันขึ้นมา**

คำถามประชาธิปไตยที่ว่า ประชาชนอยากได้รัฐธรรมนูญที่ทุกคนช่วยกันร่างหรือไม่ หรืออยากอยู่กับระบอบของคณะรัฐประหารต่อไป คนที่มีสติสัมปชัญญะ มีระบบเหตุผลเป็นธรรมดา ก็ควรจะตอบง่ายๆ ได้ ควรจะไม่ต้องพูดกันเยอะ เราต้องตอบได้ทันทีว่า "เห็นชอบ" แต่มันก็ถูกทำให้ยากเพราะ "พวกเขา" คนกลุ่มเล็กๆ อยากจะเอาอำนาจไว้ในมือที่เต็ม เพราะพวกเขาปลุกปั่น ใช้ข้อมูลเท็จ สร้างความหวาดกลัว ใช้จินตนาการเพื่อฝัน บอกว่าจะไม่เห็นชอบ เพราะกลัวว่ารัฐธรรมนูญฉบับใหม่อาจจะไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ โดยไม่เชื่อฟังเสียงของประชาชน ในกระบวนการถัดไป

แต่ไม่เป็นไรครับ เขาสร้างความกลัว แต่สิ่งที่พวกเรามีเต็มมือเต็มอกในวันนี้ คือ **ความโกรธ โกรธแค้นต่อสิ่งที่เป็นอย่างนี้** โกรธแค้นต่อสิ่งที่ผิด ที่มันเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก และเราก้ยังมีความหวัง หวังว่าประเทศนี้มันดีกว่านี้ได้ เมื่อทุกคนช่วยกันลงมือทำและออกเสียง เรายังมีการเมืองที่ดีกว่านี้ได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่านี้ได้ มีรัฐธรรมนูญที่ดีกว่านี้ได้ **ใช่ไม่ใช่**

ทุกท่านครับ เรามาถึงวันนี้ได้ วันที่เราจะไปเรียกร้องรัฐธรรมนูญประชาชนกัน ในคูหา ก็ **เพราะพวกเราทุกคนมีความอดทน และร่วมกันสร้างปรากฏการณ์มาหลายต่อหลายสนาม** แม้ในวันที่โอกาสชนะมีไม่มาก

ปี 2563 เราเข้าชื่อกัน 100,732 รายชื่อ เซ็นชื่อในกระดาษ ถ่ายสำเนาบัตรประชาชน ใครเข้าชื่อกันบ้าง นั่นเป็นครั้งแรกที่ประชาชนใช้สิทธิตามกระบวนการแสดงออกว่าเราต้องการรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ แต่เขาก็ปิดกั้นที่

ปี 2566 เราลงคะแนนให้กับพรรคการเมืองที่อยากจะนำความเปลี่ยนแปลง เสร็จแล้วยังไม่พอ ต้องถือโทรศัพท์มือถือ ไฟฉาย อาหาร น้ำ วิ่งออกไปจับตาดูปกป้องทุกคะแนนเสียง ไหนใครไปบ้าง

ประชาชนวันนั้นรายงานผลได้ 1 ใน 3 ของประเทศเร็วกว่ากต. และทำให้กระบวนการรายงานผลไม่มีปัญหา แล้วเลือกตั้งครั้งนี้ใครเตรียมไฟฉายไปกันอีกบ้าง ...

ปี 2566 เราเสนอคำถามให้มีการทำประชามติ ในเวลาแค่สามวัน เรารวบรวมรายชื่อบนแผ่นกระดาษ 211,904 รายชื่อ ประชาชนปรีดิ์เอกसारเอง ไปยื่นตักฝนที่รถไฟฟ้าย่านไปนั่งในศูนย์การค้า ร้านกาแฟ รายชื่อจากทุกคนที่เดินผ่านมา โหนใครจำวันนั้นได้บ้าง ...

ปี 2567 พี่ๆ อายุเกิน 40 ปี หลายพันคนทำภารกิจแทนน้องๆ ไปสมัครสว. ทั้งที่ไม่ได้อยากเป็นสว. แต่สมัครเพื่อจะไปโหวตออกเสียงให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ไปสู้กับเสียงของไอ้ที่จัดตั้งใช้พวกมากลากกันมา

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ประชาชนคนธรรมดาอย่างพวกคุณ ทั้งที่อยู่ตรงนี้และที่บ้าน พยายาม "สู้กันอย่างสุดใจ" ทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ เพื่อบอกว่าเราต้องการรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ สู้กันในกระบวนการ เข้าไปใช้สิทธิใช้เสียงเท่าที่มี ในพื้นที่อันน้อยนิด จนพวกเขาก็เห็น พวกเขารู้ว่าจะนอนกอดอำนาจสบายใจไว้แบบเดิมต่อไปไม่ได้ จึงนำมาซึ่งวันนี้ วันที่เรามีประชามติถามประชาชนทุกคน

ถ้าเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญเป็นแค่ความต้องการของนักการเมืองกลุ่มหนึ่ง นักการเมืองไม่กี่พรรคที่เห็นแก่ตัว เรามาถึงวันนี้ไม่ได้หรอก **ใช่ไม่ใช่**

ถ้าเรื่องการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เป็นแค่เรื่องของคนไม่หวังดี ที่ประชาชนไม่เดือดร้อนไปด้วย ที่ผ่านมามองไม่มีปรากฏการณ์พลังประชาชนลุกขึ้นมาผลักดันกันครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วเราก็คงมาถึงวันนี้ไม่ได้ **ใช่ไม่ใช่**

การเดินทางไปสู่วันที่ประเทศนี้จะใช้กติกาการปกครองที่มาจากประชาชน คงไม่จบลงง่ายๆ ประชามติครั้งนี้เป็นเพียงการเปิดประตูบานแรก ยังไม่ใช่วันตัดสินสุดท้าย ที่กระบวนการมันเป็นแบบนี้ก็เพราะ "พวกเขา" พวกที่อยากล็อกประเทศไทยไว้กับรัฐธรรมนูญ คสช. สว. ก็โหวตขวางครั้งแล้วครั้งเล่า ศาลรัฐธรรมนูญก็ห้ามนั่นห้ามนี้ จนกลายเป็นว่า ต้องทำประชามติถึง 3 ครั้ง

เส้นทางอาจจะยังมีอีกหลายด่านนะครับ แต่สิ่งที่แน่ๆ แล้ว คือ คนรุ่นนี้ คนที่มีชีวิตอยู่ตอนนี้ คนที่มีสิทธิเลือกตั้งกันในวันอาทิตย์นี้ กำลังมีโอกาสดีกว่าคนรุ่นก่อนๆ ที่จะได้ไปสู้อาณาด้วยคูหาการลงคะแนน และ ~~เราจะไปสู้อาณา~~ เราจะไปทำสิ่งที่คนรุ่นก่อนหน้าไม่มีโอกาสได้ทำ

เราจะไปทำแทนคุณลุงนวมทอง ที่เขาไม่มีทางได้สู้ทางอื่น จึงต้องเอาชีวิตไปแลกกับการต่อต้านรัฐประหาร เราจะไปทำแทนพวกเขา พี่ๆวีรชน 14 ตุลาฯ พี่ๆวีรชนพฤษภา 35, พี่จารุพงษ์ ทองสินธุ์, เฉลิม สมพันธ์ ศรีเทพ, พยาบาลเกต, สยาม ธีรวิทย์, ต้าวันเฉลิม, เราจะไปออกเสียงแทนพี่อานนท์ ไข่ใหญ่ เกิด คนอีก 59 คนในเรือนจำ แทนคนที่วันนี้กลับบ้านไม่ได้อีกเป็นร้อยคน ไปทำเพื่อสิ่งที่พวกเขาได้เอาชีวิตเอาความฝันไปแลกไว้ เราที่วันนี้ยังอยู่ตรงนี้ จะไปคว้าดวงดาวดวงนั้นมา

เราจะไปปิดจ๊อบ การเดินทางอันสูญเสียของคนรุ่นก่อนๆ เราจะไปเปิดประตู เพื่อโอกาสของคนรุ่นถัดไป ที่วันนี้พวกเขาอาจยังไม่มีสิทธิออกเสียง เราจะไปเอารัฐธรรมนูญของคสช. ออกจากเส้นทางที่กีดขวางอนาคต และไปเอาชะตาชีวิตคืนมาให้อยู่ในมือพวกเรา

8 กุมภาพันธ์ เราจะไปกาเห็นชอบ

ขอให้เป็นการกาบาทด้วยเส้นสองเส้น จุดตัดหนึ่งจุด ที่มีความหมายมากที่สุดในชีวิตของพวกเราทุกคนครับ